

[Gunnar Fog-Petersen.]
 sig gunstigere end Bevillingerne i 26 af de 31 Aar, kun i 5 Aar har de svinget til den anden Side. Og dette til Trods for, at vi har haft betydelige Begivenheder og Forskydninger i det økonomiske Liv i den Aarrække. Lægger man Tallene sammen, kan man udtrykke det saaledes, at de skiftende Finansministres Forsigtighed for de løbende Indtægters og Udgifters Vedkommende er blevet underkendt i Løbet af 31 Aar med 360 Mill. Kr. eller i Gennemsnit ca. 11 Mill. Kr. om Aaret. Da dette nu altsaa synes at gentage sig med saa stor Regelmæssighed gennem en saa lang Aarrække, antager det næsten Karakteren af en Lov. Man skulde altsaa derudaf kunne slutte, at naar en Finansminister, ligegyldigt, hvilket Parti han tilhører, forelægger et Budget for Rigsdagen, er dette Budget en halv Snes Millioner Kroner ringere end Virkeligheden. Jeg tror dog ikke, at den højtærede Finansminister i disse Aar, navnlig ikke i det Aar, vi er inde i, eller det Aar, der kommer, skal bygge helt sikkert — jeg tør i alt Fald ikke gøre det — paa denne Statistik, selv om jeg jo ikke kan vide, hvor forsigtig den højtærede Minister har været, da han udarbejdede sit Finanslovsforslag. Jeg føler mig nemlig overbevist om, at vi endnu ikke har naaet Kurvens nederste Tal. Dette gælder ikke saa meget vort Erhvervs-liv. Jeg er tilbøjelig til at tro, at vi for Landbrugets Vedkommende befinder os paa et Sted, hvor det ikke behøver at blive og i øvrigt heller ikke taaler at blive daarligere, end det er. Der er heller ikke Tegn, der tyder paa, at det skulde blive daarligere, end det er. Men Krisen kom først til Landbruget. Den kom, da Landbrugerne er Købere i Købstæderne, næst efter til dem og er der allerede nu. Da Købstæderne igen har stor Samhandel med Hovedstaden, der er en Slags Engros-Forretning for alle Købstæderne og derved igen for Landboerne, kommer den sidst til Hovedstaden og er vel ikke i hele sit Omfang kommet her endnu. Men er det Rækkefølgen i det økonomiske Liv, viser Krisen sig jo endnu senere paa Statsbudgetterne og atter senere paa Regnskaberne. Da vi for nogle Aar siden drøftede dette Forhold i Landstinget, og jeg oprullede et sort Billede for de kommende Aar — desværre har Begivenhederne i alt for høj Grad givet mig Ret —, blev jeg taget i Skole af en tidligere Finansminister og en tidligere Statsminister, som belærte mig om, at jeg saa alt for mørkt paa Forholdene, og at

den Kronepolitik, der er ført, slet ikke vilde faa de Følger, jeg forudsatte. Desværre har jeg faaet Ret i alt for høj Grad, men jeg svarede den Gang: Paa Statsbudgetterne vil Virkningerne først vise sig Aar efter, at de har vist sig ude i det praktiske Liv. Derfor tror jeg ogsaa, Finansministeren bør regne med, at Indtægterne endnu i nogen Tid vil gaa ned, og naar saa Bedringen en Gang kommer, vil det atter vare nogle Aar, inden den naar ind paa Statsregnskaberne. Derfor er der al mulig Grund til at være forsigtig med Statens Udgifter.

Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin), Ordføreren for det konservative Folkeparti, gjorde sig munter over en Række Smaabevillinger paa Finansloven til forskellige Formaal. Jeg vil ikke forsvare dem alle, men dog advare imod, at man kommer ind paa den Tankegang, at den fælles Samfundshusholdning ikke skulde kunne paatage sig at støtte Formaal af den omtalte Art. Jeg tænker her paa i hvert Fald en Del af de Formaal, det ærede Medlem nævnte. Men hvis man vil tale om Sparsommelighed i Statshusholdningen, er det slet ikke paa disse Punkter, Tampen brænder. Det Sted, hvor Tampen brænder, naar vi taler om at spare paa Statsbudgetterne, er, foruden paa Militærbudgetterne — og for deres som for alle Statsbudgetternes Vedkommende i høj Grad paa Lønningskontoen —, de offentlige Virksomheders Budgetter. Nu er jo de Lønninger, Staten yder sine Tjenestemænd, ingenlunde rundelige; de er saa knapt tilmaalte, som de overhovedet taaler at være. Men skal man spare, skal man spare derved, at man sørger for, at der ikke er for mange Tjenestemænd. Det er Statsadministrationen, man skal have sin Opmærksomhed henvendt paa, dens Forenkling, dens Modernisering, dens Sammen-dragning. Thi vel er det saaledes, at naar Ministre af forskellige Partier kommer til os Rigsdagsmænd og forelægger os enten paa Finanslove, paa Normeringslove eller paa særlige Love Forslag om nye Stillinger og forlanger, at vi skal bevilge Penge til dette eller hint Embede, er det i Regelen vel begrundet; det Embede, som ønskes oprettet, er der Brug for, Krav paa, og saa bliver Udgiften bevilget. Men samtidig slæber man med sig fra Fortiden en hel Række Institutioner, som Livet og Virkeligheden efterhaanden gaar fra. Jeg vil sige til det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds og ligeledes til den højtærede Trafikminister: